

V JÁMĚ LVOVÉ

JAKUB MAŘÍK

**KNIHY JAKUBA MAŘÍKA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

UTSS Salamis

Ve stínu slunce
V ledovém sevření
V Krvavém pásu
V mrtvé zóně
V jámě lvové

Připravujeme

V nefritové kleci
(sbírka povídek)

V JÁMĚ LVOVÉ

JAKUB MAŘÍK

MYSTERY PRESS

2024

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jakub Mařík, 2024

Cover Illustration © Tomáš Flak, 2024

Cover Art © Lukáš Tuma, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-579-1 (pdf)

Před 97 lety...

Písečná bouře se valila pouští jako přílivová vlna z písku tak bílého, že by si ji neznalý pozorovatel mohl splést s blizardem. Skupinka skal, které bezpočet jejich předchůdkyň vybrousil do úzkých jehel, v ní zmizela během tří mrknutí oka. Světlo rozvětvených blesků z bílé masy na okamžik vysvobodilo alespoň jejich stíny, než je bouře zcela pohltila, jako by nikdy neexistovaly. Její řev byl tak ohlušující, že blesky okradla o hrom.

Byla to děšivá podívaná a skutečnost, že jí doktor Kalonrak přihlížel z letícího vrtulníku, její hrozivost zvyšovala o několik řádů.

Zatímco jedním okem sledoval rychle se přibližující bouři, stočil Kalonrak druhé k pilotovi. Ten se nevzrušeně věnoval řízení a mluvil s někým přes vysílačku. Šupiny na krku se mu ani nehnuly, pokud cítil strach, uměl to skvěle maskovat.

„Zbylé dva vrtulníky odvolali zpátky na základnu, doktore,“ oznámil pilot, když přepnul na společný kanál. Z přepravního prostoru, kde sedělo šest záchranářů, se hned ozvalo několik kleteb. Zprávy o havárii maglevu byly kusé, vysílačka v lokomotivě se rozbila a jediné informace pocházely od panikařících cestujících,

než spojení přerušila bouře. Avšak i kdyby všichni přeháněli, na místě muselo být mnoho mrtvých a raněných.

Kalonrak chtěl něco namítnout, ale přibližující se bouře mu dávala jasně najevo, jak marné by to bylo. Pasažéři v maglevu měli štěstí, že stihli odstartovat alespoň oni. „A pozemní tým?“

„Nevyjedou, dokud nepřejde bouře. Vítr na pláních bude brzy tak silný, že by dokázal převrátit i nákladní vlak. A rovnou vám mohu říct, že z druhé stanice také žádná pomoc nepřijede. Naše vrtulníky sem i po odeznění bouře dorazí rychleji než oni.“

„Nemohli si vybrat horší místo,“ hlesl Kalonrak.

Pilot konečně stočil levé oko k bouři, jako by se ji teprve teď uráčil vzít na vědomí. „Napadají mě i horší, doktore.“

Vrtulník se zhoupl v silnějším poryvu větru a na okno zabubnovala první písečná zrnka. Pilot začal prudce klesat ke skalní mase před nimi, v polovině přerušené úzkým kaňonem. Ze šera se vynořila poblikávající světla magnetických pražců, jako by je chtěla navést do bezpečí, ale další, mnohem prudší náraz větru jim rychle připomněl, že do úkrytu před bouří je stále daleko. Kalonrak nyní s neskryvanými obavami sledoval valící se písečný příboj a další tiché kletby a modlitby z přepravního prostoru mu prozradily, že není jediný.

Bubnování zesílilo a přešlo v nepřetržité staccato. Svět venku se smrskl na světelný kužel reflektoru, jehož konec se ztrácel na délku paže před kokpitem, a poziční světla magnetických pražců zmizela úplně. Vrtulník sebou škubal, jak tvrdohlavě vzdoroval silnému větru, a Kalonrak si všiml, že šupiny na pilotově krku se začínají pomalu zvedat.

Nestihnou to. Stanou se další položkou na seznamu obětí, jejich jména budou zítra v novinách opěvovat jako hrdiny, jen aby je o pár řádků níž zneužili k útokům na vládu a železnici. A přitom stačilo jen...

Vrtulník vletěl do ústí Alabastrového kaňonu, bouře se s nimi rozloučila posledním vzteklým poryvem a stroj znovu přešel do hladkého letu, jako by se nic nestalo. Kalonrak stále viděl písečná mračna, jak se vysoko nad nimi valí přes rokli, ale dolů se písku dostával jen zlomek, když se odrazil od protější stěny a teď se pokojně snášel jako falešný snůh.

Pilot se spojil se základnou, aby ohlásil brzkou ztrátu spojení. Chvilí poslouchal delší odpověď, stroze potvrdil, že slyšel, vypnul vysílačku a otočil oko ke Kalonrakovi.

„Technici už z dat z pražců zjistili, co se stalo. Podle všeho došlo k sesuvu svahu, který posunul část pražců a vyvedl vlak z trati do rokle.“

„Magnetické ukotvení selhalo?“

„Na to bylo příliš pozdě,“ odpověděl pilot. „Svah se podle všeho začal hýbat přímo před vlakem. Jen tři vagony si stihly sednout na pražce a čtvrtý lokomotiva strhla dřív, než se stačil odpojit.“

„Jak mohli přehlédnout hrozící sesuv?“

„To se nepochlubili, ale už to na mě zkusili s podezřením na Meneliaranta.“

Kalonrak znechuceně zakoulel očima. Od dopadu asteroidu, který doslova otřásl celým Orontem, uplynulo téměř třicet let, ale spousta orontanů měla tu drzost se na něj dodnes vymlouvat. Zhroucení historické budovy, zával ve starém dole nebo třeba utržený svah na trati, která se měla podle předpisů kontrolovat každých pět dekantů, prostě cokoliv, co se dalo spojit s nestabilní zemí, a zodpovědné osoby se hned zkoušely vymlouvat na geologické změny vyvolané Meneliarantem, které nebyly zaznamenané na mapách a při pozdějších aktualizacích unikly měřicím přístrojům.

Největší přírodní katastrofa v zaznamenané historii se stala tou nejzavrženější výmluvou.

Když už si jeho pozornost neuzurpovala blížící se písečná bouře, Kalonrak zvedl lékařský tablet a podíval se na sloupce prázdných polí. Podle železničních záznamů bylo ve vlaku sto sedmáct osob, z toho dva strojvedoucí a tři členové palubního personálu. Pro posledních pět osob měl vyhrazený zvláštní sloupec včetně jmen, zatímco zbylých sto dvanáct zůstávalo prázdných, dokud se vrtulník přes běsnící bouři nespojí s vysílačem nejbližší místu nehody, který jim přepoše data ze zdravotních implantátů.

„Už mám první údaje,“ oznámil pilotovi, když za první třetínou kaňonu začala naskakovat zdravotní data.

Deset, dvacet, třicet...

Na třicátém druhém poli se objevilo první mrtvolně bílé jméno a krátce po něm další dvě, nepochybně zranění, kteří zemřeli poté, co je přeživší vytáhli z vlaku. Protože bouře zuřila vysoko nad jejich hlavami a vagony byly děsivou připomínkou nedávné nehody, přeživší vytvořili houf daleko od vlaku. Kalonraka nepřekvapilo, že posledních osmnáct jmen se objevilo bílých. Ti museli sedět v lokomotivě a prvním vagonu, které skončily mimo trať.

Dvacet jeden mrtvých, sedmáct těžce zraněných, podle středoznaků ve jménech a nízkého věku u čtyř z nich mezi nimi byla i celá pětičlenná rodina, a dvacet osm lehčích zranění, která se neobejdou bez brzkého ošetření. Sedm zdravotníků bude mít co dělat, aby to zvládli.

„Vidím je,“ upozornil ho pilot.

Většina orontanů apaticky posedávala, bouře byla příliš hlasitá, aby přilétající vrtulník slyšeli, ale když přes ně přejel paprsek

reflektoru, rychle vstávali a mávali na záchranáře. I část ležících zraněných, vyrovnaných podél svítících pražců, se k nim zkusila přidat.

Pilot nad nimi zakroužil, jak hledal nejvhodnější místo k přistání, a Kalonrak si tak mohl prohlédnout havarovaný maglev. Tři vagony stály, jako by se nic nestalo, obrácená polarita magnetických pražců je při nouzovém zastavení okamžitě uchytila na místě. Čtvrtý ležel na svahu, převalený na bok, střešní solární panely rozbité a rozmetané kolem, přední třetina byla zdeformovaná srážkou s masivním balvanem, který zastavil jeho pád. Lokomotiva skončila až u skalnaté stěny na dně kaňonu, zdeformovaná k nepoznání, z puklého boku stále vyletovaly spršky jasných jisker.

„Štěstí, že jelo tak málo lidí,“ okomentoval to pilot. „Většina pasažérů si tak mohla sednout mimo první vagon, kde to kvůli lokomotivě hučí jako v úle.“

„Ano, štěstí,“ odtušil Kalonrak, když znovu sklouzl pohledem k pěti jménům sdílejícím klanový středoznak. Téměř prázdný první vagon musel zraněné matce připadat jako nejlepší místo, kam usadit rozverné potomky.

Ližiny vrtulníku dosedly vedle pražců, Kalonrak vyskočil ven a s ostatními zdravotníky se hned pustil do práce. Jeho svět se smrškl na nepřetržitý příval zlomenin, tržných ran, pohmožděnin a strhaných šupin. Netušil, kolik času uběhlo, když za zády uslyšel ostrou hádku. Otočil se, aby zjednal pořádek, a překvapeně zjistil, že hádku začal jeho pilot.

„Co se děje?“ zeptal se.

Pilot chytil přikrčeného mladíka za lícni lalok a natočil ho ke Kalonrakovi. „Pochlub se doktorovi, co sis tady mumlal! No tak dělej!“ Když se mladík neměl k odpovědi, pilot to udělal za něj. „Skuhral, že kdyby věděl, že vlak havaruje, tak by si tu černou jízdu odpustil.“

Kalonrak nejprve jen nechápavě zíral, proč teď pilot řeší, že mladík za místo ve vlaku nezaplatil. Pak mu to došlo. Rychle vytáhl tablet a podíval se na tabulku se signály zdravotních implantátů. Bylo jich přesně tolik, kolik uvedla přepravní společnost, ale pokud před ním stál jeden orontan navíc...

„Ve vagonu dole je někdo s nefunkčním implantátem, kdo by stále mohl být naživu,“ vydechl.

„Přesně tak.“ Pilot prudce odstrčil mladíka, až upadl na zadek, a rozeběhl se k vrtulníku.

Kalonrak popadl lékařský kufřík a vyrazil k havarovanému vagonu. Nohy se mu na svahu bořily do bílého písku, zrnka pronikala do nohavic a bolestivě se zadírala pod rozrušením zvednuté šupiny, ale na to teď nedbal. Ke konci málem ztratil rovnováhu, ale včas se stihl opřít o bok převráceného vagonu. Posvítíl si dovnitř, mezi lavicemi a uvolněnými stropními panely však nic neviděl.

Pilot dorazil o chvíli později. Také se podíval dovnitř, než si nasadil masivní záchranářské brýle a postavil se vedle vlaku. „Můžeme, doktore?“

„Začněte.“

Pilot zapnul brýle, na každém oku naladěné na jiné vlnové pásmo, a nahlížel okny a trhlinami do vagonu.

„Vidím jedno tělo v uličce,“ ukázal.

Kalonrak polohu porovnal s implantáty na displeji tabletu. „Toho máme.“

„Další dva pod lavicí.“

„Ty také.“

„Jeden je asi na opačně straně, zakrývá ho...“ Pilot se zarazil, jak něco zahlédl pravým okem, a natočil tím směrem celou hlavu. „Tam pod solárním panelem vidím ruku a je stále teplá.“

Kalonrak označil místo, kde přestali s pátráním, a rychle přeběhl k ruce vyčnívající zpod uvolněného solárního panelu. Zároveň, kam každému orontanovi ve dvou letech vkládali zdravotní implantát, bylo prakticky rozdrčené, prsty trčely k obloze, zkřivené palce se téměř dotýkaly.

„To je on,“ potvrdil po poradě s tabletem Kalonrak. „Budu ho muset...“

Palce sebou křečovitě škubly.

„On ještě žije!“ zasyčel překvapeně pilot. „Rychle, musíme ho dostat ven!“ pobídl doktora, chytil okraj solárního panelu a začal ho zvedat.

„Ne, počkej!“ Kalonrak se ho pokusil zadržet, ale bylo příliš pozdě. Jakmile se panel trochu nadzvedl, z paže, kterou s dlaní spojovala jen rozdrčená svalová hmota a potrhaná kůže, vytryskl proud jasné krve.

„Co se...“

„Zvedej dál!“ zaječel na něj Kalonrak. „Teď už ho vytáhnout musím, jinak vykrvácí!“

Pilot naštěstí nezpanikařil a poslechl. Kalonrak z kufříku rychle vytáhl škrtidlo, zastavil krvácení a pak bezvědomého muže vytáhl, zatímco se modlil, aby mu zbrklou záchranou ještě víc neuškodil. Zraněný musel sedět u otevřeného okna, a když vagon vyletěl z trati a převrátil se, ruka se dostala ven, kde ji přimáčkl uvolněný panel. Postarší orontan měl navíc hlubokou tržnou ránu na hlavě, a protože na bolestivé zastavení krvácení nijak nereagoval, patrně došlo i ke zranění mozku. S tím Kalonrak mimo nemocnici nemohl nic dělat, a proto se prozatím soustředil na téměř utrženou dlaň.

„Běžte pro nosítka!“ rozkázal pilotovi, když s heknutím pustil solární panel. Pak odebral vzorek krve, odečetl údaje ze skeneru

a ještě za ním zavolal: „A budu potřebovat dvě konzervy trifaktorické krve!“

Pilot se brzy vrátil s nosítky a zdravotníkem. A bez krevních konzerv.

„Kde je krev?“ chtěl vědět Kalonrak, zatímco úzkostlivě sledoval krevní tlak zraněného.

„Žádnou nemáme,“ odpověděl mu se skloněnou hlavou zdravotník.

„Cože?! Vy jste před odletem nedoplňli zásoby?“

„Samozřejmě že ano, ale už jsme ji všechnu spotřebovali,“ bránil se zdravotník. „Ta těžce zraněná rodina? Samí trifaktori-ci.“ Poté stočil levé oko k vagonům na kolejích a tišeji dodal: „Matka je stále v kritickém stavu a ještě jednu by potřebovala.“

Kalonrak vyčítavě zvedl oči k nebesům. Nejvzácnější krevní skupina, a šest těžce zraněných ve stejném vlaku? Jaký vrtoch osudu to mohl způsobit? Než sem dorazí posily, bezejmenný zraněný už bude mrtvý. Kalonrak si na tabletu vyvolal data všech přeživších a zoufale kontroloval jejich krevní skupiny v naději, že by se pravděpodobnost mohla přiklonit i na jeho stranu. Musel projet šedesát jmen, než znovu zvedl oči k pískem zatemněné obloze, ale tentokrát v nich výčitky nahradil vděk.

„Budu potřebovat transfuzní nákrčník!“ křikl na zdravotníka a rozběhl se po svahu zpátky na koleje. „Prosím o pozornost! Potřebuji, aby za mnou okamžitě přišel... (rychlá porada s tabletem) cestující jménem Rasetbil! Opakuji, potřebuji, aby za mnou okamžitě přišel cestující jménem Rasetbil!“

Z pražce se zvedl starý orontan se šupinami tak vybledlými, že by ho v každé krevní bance odmítli hned u vchodu, ale Kalonrak si dnes nemohl vybrat.

„Co potřebujete, doktore?“ zeptal se Rasetbil a podrbal se přitom na obvazu, který měl obmotaný kolem hlavy.

„Posaďte se, budeme potřebovat vaši krev pro transfuzi,“ pověděl mu Kalonrak. Když se však k němu natáhl, aby ho odvedl ke vzdálenějšímu pražci, stařec před ním ucukl.

„Já nemůžu dávat krev.“

„Proč? Trpíte snad krevní chorobou?“

„To ne...“

„V tom případě si sedněte.“

„Ale já mám zakázáno darovat krev,“ bránil se Rasetbil. „Trpím Mapolsenovou chorobou, a když mi loni začaly blednout vzpomínky, dali mi do hlavy paměťové nanity. A s těmi krev darovat nemůžu!“

Kalonrak se zarazil. O nové léčbě degenerativních mozkových onemocnění toho moc nevěděl, vláda tuto terapii schválila teprve před dvěma roky. Pak se však podíval na bezvědomého muže, kterého pilot se zdravotníkem vynesli k trati. O nanitech toho moc nevěděl, ale nebezpečí, která plynula z těžké ztráty krve, znal dokonale.

„Vzhledem k situaci zákaz oficiálně ruším,“ pověděl nervóznímu starci. „Nemusíte mít strach, veškeré případné postihy padají na moji hlavu a jsem si jistý, že našemu pacientovi pár zbloudilých nanitů neuškodí.“

Rasetbil se váhavě podvolil.

Když si Rasetbil při havárii zranil hlavu, uvolnilo se do krevního oběhu větší množství paměťových nanitů. Ty se podle základního naprogramování nechaly odnést k srdci, odkud zamířily do tepny, jež je měla dovést zpět do mozku. Když je nasál transfuzní nákrčník, krátce je to zmátlo, ale jakmile se ocitly v novém

těle, vrátily se na původní trasu, aby se v mozku napojily na cizí nanitový shluk, jehož existence byla kvůli zničenému zdravotnímu implantátu doktoru Kalonrakovi utajena.

Když pacienta nakládali do vrtulníku, nanity si všimly prvních nesrovnalostí mezi původními vzpomínkami a těmi, které přinesly nové nanity. Jak se počet protichůdných informací zvětšoval, nanity se pokoušely o přímé spojení s kognitivní částí mozku, ale ten se nacházel v hlubokém kómatu.

Když byl vrtulník v půli cesty do nemocnice, do paměťového implantátu se zapojil nanit s vizuální informací, která nesoulad ještě umocnila. Zjevně šlo o pohled na pacienta, ale vzhledem k úhlu očí nemohlo jít o odraz. Nastupoval právě do vagonu a pak zcela zmizel z dohledu, záznam však pokračoval, někdo jiný v něm nastoupil do jiného vozu.

Když byl pacient uveden do narkózy a odvezen na operační sál, jeden z paměťových nanitů přišel s možným vysvětlením. Bylo radikální, ale ve všech ohledech logické, a mezi nanity se šířilo jako stepní požár. Než byla operace dokončena, konečně zavládl konsensus.

MY NEJSME ON.
MY JSME MY.

Bar U Čtvrté hvězdy se na první pohled nijak nelišil od desítek dalších podniků obklopujících kosmodrom v Kourou. Nízká budova se nacházela dostatečně blízko ubikacím, aby od nich návštěvníci mohli přijít po svých a zase se do nich vrátit, aniž by je skolilo guyanské tropické počasí, vedle podsvíceného jména se skvěla loga několika evropských pivovarů a zpoza zavřených dveří se linul klasický rock.

Na druhý pohled však několik věcí nesesedělo.

V prvé řadě bylo v jeho okolí nezvykle uklizeno, i instruktor ze základního výcviku by se musel snažit, aby podniku něco vytkl. Poblíž nestály žádné další hospody, jež by se přižívovaly na přiovilých lodnicích, které to v baru přestalo bavit a vyrazili si hledat novou zábavu.

A hudbu nedoprovázelo obvyklé pokřikování, bez kterého se žádná přístavní hospoda neobešla, ať už to byl přístav námořní, nebo vesmírný.

Trojice novopečených mariňáků na prvním opuštětku si bohužel pro ně ničeho z toho nevšimla. Suverénně rozrazili dveře, jeden ještě stihl krátce zahalekat a pak všichni při pohledu na důstojníky usazené kolem stolů ztuhli rychleji než Lotova žena. Nejnižší hodností v místnosti bylo několik podporučíků a na

náramenících se tu skvělo víc hvězd než na vlajkách USA a Evropské unie dohromady.

„Hej!“

Mladíci se otočili po hlase a při pohledu na postaršího muže za barem a fotografie za ním, kde si tentýž muž v admirálské uniformě potřásal pravicí s několika vrcholovými politiky, jejich tepová frekvence vyskočila do čísel, kdy by se už o ně v družstvu zajímal zdravotník.

Barman ukázal na volný stůl úplně v rohu, který zůstával prázdný právě pro takové případy. Mladí mariňáci se nejistým krokem vydali na určené místo, jeden z nich barmanovi dokonce zasalutoval, a snažili se nevšímat si pobavených úšklebků důstojníků, které cestou míjeli.

Dokonce i Marhoul si nedokázal pomoci, a navzdory své chmurné náladě se pousmál.

Bar U Čtvrté hvězdy sice nebyl důstojnickým klubem, ale řadoví mariňáci a lodníci se mu raději vyhýbali. Provozoval ho admirál Shaughnessy, který nikdy nezaložil rodinu a po odchodu do penze se v prázdném domě začal rychle nudit. Vybral si proto pár starých laskavostí a otevřel si na okraji kosmodromu malý bar, aby mohl penzi trávit mezi svými. Podnik si brzy získal pověst místa, kde důstojník může v klidu popít, aniž by musel snášet přehnanou formálnost důstojnického klubu a bujaré veselí v přístavních hospodách. Stejně tak si však získal pověst místa, které mazáci doporučí bažantům, když si z nich chtějí vystřelit.

Úsměv na Marhoulově tváři zmizel stejně rychle, jako se tam objevil. Sklopil zrak a zavířil zbytkem piva na dně sklenice.

„Pivo, veliteli?“ zeptal se Shaughnessy. „Do limitu vám ještě jedno zbývá.“

To byl další důvod, proč to tady měl Marhoul rád. Když jste Shaughnessymu řekli, že se nesmíte opít, hlídal vás jak ostříž a nikdo nebyl takový blázen, aby z admirála ve výslužbě zkoušel vymámit další sklenici. Marhoul se navíc pojistil tím, že svůj příděl alkoholu omezil na lehká piva.

„Děkuji, admirále, ale myslím, že mám dost.“

„Pokud si ho nemůžete dovolit, veliteli, ráda vás pozvu.“

Marhoul se otočil. Hlas si zařadit nedokázal, ale tvář poznal okamžitě. „Až tak špatně na tom nejsem, majore, ale té nabídky si vážím.“

Major Dhinová, která krátce sloužila na *Salamis* jako velitelka zapůjčených čínských mariňáků, se posadila na vedlejší stoličku. Přitom se k Marhoulovi natočila bokem, lehce vypnula hrud' a významně se na něj podívala. Civilistovi by to mohlo připadat jako flirtování, ale Marhoul hned poznal klasické nápadně nenápadné upozornění, že se na její vycházkové uniformě nachází nový lodní znak. Vyšel jí vstříc a podíval se na stříbrného draka s hadovitým tělem, obtočeného kolem měsíce v úplňku.

Marhoul ho nepoznával, ale takové okázalé znaky měla jen jedna lodní třída.

„*Dragon*? Myslím, že míříte na *Victory*.“

„*Bach Dang* měla být dokončena už před čtvrt rokem, jenže loděnice teď mají napilno, jak se ochranné štíty začaly instalovat i na *Liberatory*. Já si ale nestěžuji.“ Dhinová se usmála na svého draka. „Mám teď na povel mariňáky na *Bakunawě*, první lodi třídy *Dragon 2*. No a možná také poslední, protože už se šušká o nových křižnících, které mají *Dragon*y nahradit.“

„Gratuluji, majore.“

Major Dhinová ukázala na prázdnou pivní sklenici. „A právě kvůli tomu bych vám ráda koupila další pití, veliteli. Nebýt

vašeho pochvalného hlášení z Marzanny, tak bych to místo nedostala.“

„Netušil jsem, že má moje slovo ve Vietnamu takovou váhu.“

„Divil byste se. Vy i celá *Salamis* jste si získali značný věhlas. To, co jste dokázali, možná rozhodne válku s Korzáry. Pro mnoho lidí ve flotile jste živoucí legendy.“

„A draze jsme za to zaplatili,“ odušil Marhoul. Hned se kousl do jazyku, ale už to bylo venku.

Dhinová se nenápadně rozhlédla, než si přisedla blíž a ztlumila hlas. „Chápu, veliteli. Slyšela jsem, o kolik mariňáků jste během poslední operace přišel. Já na Marzanně ztratila dva muže a straší mě to dodnes.“

Marhoul jen mlčky přikývl.

Už ani nedokázal spočítat, kolik podobných hovorů po návratu z *Molocha* vedl. Všichni s ním mluvili jen o pohřešovaných mariňácích, jako by tehdy neztratili nikoho dalšího, a on jim to ani nemohl vyčítat. O Heather věděla pouze kapitán Kallirisová. I když se za to nenáviděl, byl téměř vděčný, že přišel i o mariňáky. Nebýt jich, ani by pro Heather nemohl truchlit. Těžko by pak vysvětloval, proč ho zlomila ztráta komunikační specialistky. Netrvalo by dlouho, než by si někdo ve velení dal dvě a dvě dohromady. Výsledkem by bylo disciplinární řízení a dočasné zbavení funkce, a až by se *Salamis* přidala k nevyhnutelné invazi na domovský svět Korzárů, on by zůstal trčet na Zemi, kde by mohl nanejvýš topit bezmoc a vztek v alkoholu.

Právě proto pravidelně chodil do Čtvrté hvězdy, kde mohl být mezi lidmi a kde mu admirál na jeho vlastní žádost nikdy nedovolil víc než tři piva.

Teď si ale možná to čtvrté pivo nakonec dá...

Dveře baru se podruhé ten večer hlasitě rozletěly. Zamračení důstojníci se k nim otočili v domnění, že příval napálených bažantů ještě neskončil, ale vysoká blondýna měla na uniformě výložky podporučíka, takže už musela vědět, jak to U Čtvrté hvězdy chodí. Když se na ni upřelo několik tázavých pohledů, jen se zadýchaně opřela o zeď, ukázala Shaughnessymu zvednutý prst a pak se hvízdnutím ujistila, že jí pozornost věnují opravdu všichni.

„Mám horké novinky,“ řekla dostatečně nahlas, aby ji bylo slyšet i úplně vzadu. Admirál poklepal na terminál za barem a vypnul hudbu. „Právě začali svolávat posádku na *Mary Seacole*, a i když tohle ještě stoprocentně potvrzené nemám, tak i na *Utinsky* a *Barton*.“

V baru se rozhostilo hrobové ticho. Nejedna zvednutá sklenice se zastavila napůl cesty, zatímco hosté u jednotlivých stolů si nejprve vyměnili překvapené pohledy, po kterých brzy následovaly i tiché, vzrušené komentáře.

„Co je zač *Mary Seacole*?“ zeptal se jeden z novopečených mariňáků u zadního stolu. Otázka patřila jeho společníkům, ale ve ztichlém sále si našla cestu až k baru. Zbylí dva mariňáci jen bezradně krčili rameny.

„*Mary Seacole* je stejně jako *Clara Barton* a *Margaret Utinsky* třída *Mercy*,“ slitoval se nad nimi u sousedního stolu sedící nadporučík s křídélky bojového pilota. Když uviděl jejich prázdné výrazy, přehnaně si povzdechl. „Chlapci, jestli to chcete někam dotáhnout, musíte se zajímat i o zbytek flotily, a nejen o loď, kde se zrovna veze váš mizerný zadek. Třída *Mercy* jsou nemocniční lodě, které postavili na začátku neokoloniální éry pro případ, že by mladá kolonie nezvládala zdravotní krizi. Na každou z nich se vejde přes patnáct set nemocných. Nebo zraněných.“

„To někde vypukla epidemie?“ zeptal se jeden z mariňáků, ale kamarád mu hned dal herdu do ramene, aby ho umlčel, a zeptal se: „Jde o Korzáry, pane? Půjdeme konečně po nich?“

„Nevím o nic víc, než jsme právě oba slyšeli, vojíne,“ ušklíbl se nadporučík. „Ale být vámi, pokud jste měli v plánu udělat během opuštěného něco důležitějšího než se nadrat v nejbližším baru, měli byste si pospíšet.“

S tím se nadporučík zvedl a mávl na admirála na znamení, že platí. Pak nad senzorem uprostřed stolu protáhl kreditní kartu. Nebyl ani zdaleka jediný, protože i další důstojníci se raději rozhodli vrátit na své lodě nebo ubikace pro případ, že jejich volno předčasně skončí.

„Teď už chápu, proč *Bakunawu* do služby schválili tak rychle,“ odtušila major Dhinová a zvedla se ze stoličky. „Ráda jsem vás opět viděla, veliteli. Předpokládám, že i vy teď vyrazíte na loď, abyste svým mariňákům zkazil dovolenou.“

„Dovolenou?“ Marhoul se tiše zasmál a zaplatil pití. „Tak bych tomu, co právě dělají, zrovna neříkal.“

Když pilotka *Comoda* během bojového sestupu z orbity snížila výkon inerciálních tlumičů, družstvo mariňáků v přepravním prostoru jí za to poděkovalo nadávkami v pěti různých jazycích. Jedinou odpovědí podporučíka Cronové byl škodolibý smích. *Comoda* pilotovala čtrnáct let na šesti různých lodích spadajících pod evropskou sekci United Terra Fleet, a když došlo na nadávky, kletby a modlitby, byla nefalšovaný panevropský polyglot.

„Všichni mě dobře poslouvejte.“

Major Gelu se navzdory přetížení zvedl ze sedačky, chytil se madel ve stropě a otočil se v uličce ke zbytku družstva. Během skutečného výsadku by nikdy tak neriskoval, ale při výcviku se od něj očekávalo, že bude okázale ignorovat problémy, na které si stěžují jeho podřízení.

„Dnešní cvičení proběhne v Mizoramu v Indii. V roce 2084 tady našli natolik slibné ložisko lithia, že kolem dolů rovnou postavili i celé hornické město, jen aby o pět let později zjistili, že jejich prvotní odhady byly, mírně řečeno, nadsazené. Smůla pro ně, ale štěstí pro nás, protože když to tady všichni opustili, prales se nám postaral o unikátní výcvikový prostor.“

„Skvělý, ještě jsem nerozmrzl ze Sibiře, a za chvíli se budu potit v Indii,“ zabručel polohlasně desátník Stamatov.

Notorického stěžovatele by obvykle někdo hned uzemnil, podporučík Labaničová si v tom vyloženě libovala, ale dnes zbytek družstva jen mlčky příkyvoval. Poslední čtyři měsíce se stěhovali z jednoho mizerného pozemského zapadáka do dalšího, ještě horšího, aby tam mohli nacvičovat bojové operace v měsících, která si před desítkami let přivlastnila příroda. Většinou šlo o bývalá hornická městečka, dnes obklopená hlubokými lesy nebo zavátá pouštním pískem, ale poslední dva týdny strávili v opuštěném armádním komplexu v Jakutsku, které jim v polovině ledna nabízelo názornou ukázkou života v době ledové. A protože samozřejmě došlo i na nácvik situací s poškozeným oblekem, vzpomínky, které si odtamtud odnášeli, byly všechno možné, jen ne vřelé.

A teď je poslali přímo do dusného horka tropického pralesa.

„Cílem je bývalé ústředí těžební společnosti,“ pokračoval Gelu, jako by Stamatovovu poznámku neslyšel. „Budovu hlídá třicet až čtyřicet Korzárů a naším úkolem je nepřekvapivě to místo co nejrychleji zajistit a zlikvidovat každého Korzára uvnitř. A aby nám ten stereotyp trochu nabourali, flotila rozhodla, že nás dnes čeká rande naslepo.“

I na tuto novinku mariňáci zareagovali nevrlymi poznámkami. Rande naslepo byly neoblíbené cvičné mise, kterých se účastnila družstva ze dvou různých plavidel, aniž by měla možnost se předem dohodnout na postupu. Spojení navážou nejdříve po přistání *Comod*, ale plánovači občas komunikaci nechali vypnutou celou dobu a pak s potměšilou škodolibostí čekali na palbu do vlastních řad. Ovšem co bylo nejhorší, hodnocení bude společné, a když to neznámí mariňáci podělají, stáhnou je s sebou.

„Víme, z jaké lodi jsou?“ zeptala se Labaničová.

Gelu se ušklíbl, což samo o sobě stačilo, aby několika mariňákům naskočila husí kůže. „Nejsou ze žádné lodi. Dneska budeme cvičit s koloniální pěchotou.“

„Takže padesátiprocentní ztráty,“ odušil rotmistr Zalar.

Řevnivost mezi vesmírnou a koloniální pěchotou byla ještě horší než mezi mariňáky a piloty, protože kdo se nedostal přísnějším výběrem k méně početným mariňákům, obvykle skončil u koloniálů. Když mariňáci dostali opuštěk v koloniích, na kosmodromu jim k tomu obvykle přidali i doporučení, kterým hospodám se mají vyhýbat, pokud nechtějí volno strávit pěstními zápasy a následným vysedáváním v zadržovací cele.

„Copak, Zalare, myslel sis, že proti Korzárům potáhne jen vesmírná pěchota?“ zeptal se ho Gelu.

„Upřímně jsem v to doufal, pane. Kvalita nad kvantitou.“

Gelu povolil paže, aby se k rotmistrovi naklonil blíž. „V tom případě doufám, že jim dneska ukážeš, jak kvalitní výcvik vesmírná pěchota má, Zalare, protože k ní patří i Korzáři, které dnes máme dostat. A jestli v těch padesáti procentech najdu tebe, tak pak budeš muset pořádně zapracovat na dotažení standardů.“

Než mohl Zalar zareagovat a ukázat trochu pokory – nebo naopak –, pilotka všechny varovala, že výsadek vstupuje do poslední fáze.

Gelu se vrátil na místo a přepojil jim na FACy záběry z příďové kamery. Ústřední hvězdicová budova, z jedné strany obklopená půlměsícem bloků obytných domů, vypadala jako potměšilý vtípek neznámého architekta, který se do indické džungle pokusil vpašovat vlajku Pákistánu. Střechy kompletně zezelenaly, jak se na každé rozrostl malý izolovaný prales, v prasklinách ve vybetonovaných ulicích vyrašila vysoká tráva a prstenec parků kolem

ústřední budovy úplně zdivočel, upravovaný trávník a dovezené dřeviny dávno podlehly náporu džungle. Dalších sto let a město zcela zmizí, stane se z něj jen poznámka v historických knihách a občasný cíl dobrodruhů.

Cronová s *Comodem* klesla k přibližnému těžišti trojúhelníku ze tří nejlákavějších přistávacích zón – širokého úseku ulice, prázdného parkoviště a malé mýtiny uprostřed zpustlého parku. Transportér se trochu stáčil směrem k parku, ale Gelu věděl, že Cronová jen zkouší obránce, stále byli dost vysoko, aby je posadila jinam. Pilotka mu to brzy potvrdila, když prudkým manévrem změnila směr a dosedla na parkovišti.

„Pohyb, pohyb!“ zakřičel Gelu a otevřel boční dveře na opačné straně, než se nacházela hvězdicová budova. Mariňáci rychle vyběhli na popraskaný beton a přimáčkli se k boku *Comoda*. Gelu ukázal na nízkou zídku napravo od nich. „Družstvo, za mnou! Zalar a Tizónová, krycí palba!“

Pověření mariňáci se postavili k přídí a zádi *Comoda*, trochu se vyklonili a pokropili prosklenou budovu, nejprve naslepo a pak krátkými dávkami počastovali každý podezřelý pohyb a stín. Zbytek s Geluem přeběhl k zídce a přihrčil se za ní.

„Ani jeden výstřel z budovy,“ poznamenala Labaničová. „Bud’ jsme trefili jackpot, nebo si na nás přichystali něco speciálního.“

Gelu s ní musel souhlasit, protože zbývající dvě *Comoda* ze *Salamis* v západní sekci komplexu hned po přistání přivítala nepřátelská palba. Nechtělo se mu však věřit, že by koloniálové byli tak hloupí a nepohlídali si celou východní stranu. Na přípravu obrany dostali celou noc a polovinu rána.

„Krycí palba!“ zavelel znovu, aby se do úkrytu mohli dostat i zbývající mariňáci. Čtyři cvičné FN-3 SPEAR zasypaly budovu simulovanými projektily. Jediná skleněná tabulka se neroztříštila,

provazce převíslých mechů se ani nehnuły, ale kdyby tam někdo byl, senzory v jejich oblecích by zásah simulovanou kulkou zaznamenaly.

Tizónová vyrazila jako první, přeběhla volný prostor a zapadla za zídku. Zalar běžel hned za ní, ale když ho od úkrytu dělilo jen pět kroků, ozval se vzdálenější výstřel a rotmistr sebou se vzteklým klením seknul na zem. Tizónová se rychle vyklonila a zatáhla ho za zeď.

„Ostřelovač!“ varovala všechny Labaničová, než se mohli pokusit zvednout a opětovat palbu.

„Jseš si jistá?“ zeptal se Gelu.

„Výstřel z ostřelovací pušky ještě poznám,“ odušila Labaničová, zatímco něco rychle natukávala do svého FACu. „Přišlo to z obytných domů za východním okrajem cílové budovy.“

„A tím si jseš jistá taky?“

Labaničová na Gelua vrhla nevrlý pohled, za který by kohokoliv jiného čekaly kliky v plné polní. K mariňákům přešla od rozvědky, a protože Gelu rozvědku nesnášel a nikdy se tím netajil, občas to mezi nimi dost skřípalo. Jenže pak skoro celé její družstvo zůstalo na *Molochovi*, ona skončila v tom Geluově a nezbylo jim nic jiného než najít fungující kompromis. Labaničová tedy snášela jeho poznámky a nedůvěru, a Gelu pro změnu neřešil její případné reakce, pokud vyloženě nepřestřelila.

„Vzhledem k tomu, že UTF se nikdy neobtěžovala udělat víc modelů cvičných ostřelovacích pušek, jsem si *jistá*, že na nás střílel ze zajceva. A protože znám přesný čas výstřelu i zásahu, jsem si *jistá*, že je přibližně osm set metrů daleko. A protože obránci se nesměli schovat mimo vyhrazenou cvičnou zónu, *musí* být v obytné budově buď nalevo, nebo napravo za ústředím. A protože v oknech nad námi i kolem nás je pořád spousta skleněných

tabulek, které teď odráží sluneční světlo, jsem si *jistá*, že na západní straně by se usadil jen idiot. Stačí to?“

Gelu jen neurčitě zabručel, než se zeptal: „Zvládneš ho dostat?“

„Potřebuji tři, nanejvýš pět minut.“

„Zvládni to za tři,“ řekl Gelu, protože se mu zdálo, že slyší výstřely i zpoza cílové budovy, kde přes džungli útočila koloniální pěchota. Pokud se do ústředí dostane před mariňáky ze *Salamis*, bude to neodpuštělná potupa. „A bez italského kvílení.“

Labaničová nespokojeně zabručela něco o nekulturních barbarech, stáhla ze zad ostřelovací pušku, příkrčená přeběhla až na okraj zídky a vklouzla pod široké listy kalokázií, které obrostly malé jezírko kolem ucpaného odtokového kanálu. Digitální kamufláž obleku ji hned pokryla směsicí zelených, hnědých a černých šmouh a ostřelovačka se během pár sekund ztratila z dohledu.

Gelu se zatím otočil a probodával pohledem Zalara, který si kontroloval znehybněnou nohu. Když si toho rotmistr všiml, zvedl před sebe ruce, jako by tím jeho pohled mohl odrazit. „Podle počítače je to jen škrábnutí a oblek by už krvácení zastavil. Pořád můžu střílet, jen budu trochu pomalejší.“

„Body se strhávají i za zranění,“ připomněl mu Gelu. „Takže ve tvém vlastním zájmu doufám, že až nás odsud budeš kryt, někoho trefíš, protože jinak večer v tělocvičně zapracujeme na tvé rychlosti.“

Labaničová se mezitím dostala dostatečně daleko od svého družstva, našla si pár vyšších listů, pod kterými mohla zvednout pušku, aniž by se prozradila vystrčenou hlavní, a zapátrala v oknech východních budov. Ostřelovače našla v pátém patře, kde si udělal pohodlné hnízdo z matrace na stole, hlaveň pušky opřenou o opěradlo odrbaného křesla. V zaměřovači se tvářil vyloženě

překvapeně, když se z parkoviště ozval jediný výstřel a počítač mu oznámil, že je ze hry.

„Čisto!“ zavolala Labaničová, zvedla se do pokleku a stále ukrytá pod listy namířila na hlavní budovu.

Když se mariňáci zvedli z úkrytu a ostřelovač na ně nereagoval, falešným Korzárům hned došlo, co se děje. Za rozbitými okny se mihlo několik stínů a následovala palba z nejméně pěti útočných pušek. Zalar, který zůstal za zídkou, ji okamžitě oplácel. Naopak Labaničová si chvíli počkala, a když znovu stiskla spoušť, jeden z obránců za oknem se svalil, jak mu počítač během přebíhání zmrázil klouby bojového obleku.

Jakmile se dostali na dostřel, Habich a Tizónová zapumpovali podhlavňovými granáty a poslali do budovy každý dva. Jediné pevné projektily v cvičných puškách proletěly popraskanými skleněnými tabulemi a místnosti na druhé straně oken zasypaly záplavou elektronických šrapnelů. Střelba z oken na pravé straně ustala, ale v druhé místnosti nejméně jeden obránců ještě zůstal a pokračoval v palbě. Koloniálové v dnešním cvičení představovali Korzáry a jejich obleky měly odpovídajícím způsobem posunutou hranici, kolik toho vydrží, než budou vyřazeni z boje.

Labaničová nehnutě klečela v kalné vodě, dokud poslední obránců příliš nevystrčil hlavu a ona pro vesmírnou pěchotu rychle nezískala další bod za zneškodněného nepřítele. Pak ještě jednou zkontrolovala všechna okna, než ostřelovací pušku vyměnila za FN-3 a doběhla zbytek družstva. Jakmile se přitiskla k betonové stěně přízemního patra, Gelu k ní poslal Stamatova, ukázal na nejvzdálenější dveře a s ostatními odběhl opačným směrem.

Dveře byly servisní, kovová klasika na pantech s malým oknem, zjevně nezamčené, protože zpod krytu čtečky karet vyrůstala

popínavá rostlina obsypaná drobnými modrými květy. Stamatov sáhl na kliku, ale Labaničová ho rychle plácla přes ruku. Zvedla se na špičky a podívala se přes rozbité okénko. Vrstva prachu a zetlelého listí na schodech byla plná stop po těžkých botách, a když si přes rozhraní přilby přiblížila zbytky okna nad prvním křídlem schodů, vedle odrazu dveří zahlédla plastovou krabičku příliš novou, aby to byl původní alarm.

Naznačila Stamatovovi, ať jí udělá stoličku, a nechala se vyzvednout k oknu v prvním patře. Nejprve se rozhlédla, jestli tam někdo nečíhá, pak z rámu vyskleného okna odstranila dva největší střepy, zahodila je do křoví na okraji parkoviště a vytáhla se nahoru. Jakmile se ujistila, že tam opravdu nikdo není, zahákla se levou rukou o okraj okna a druhou natáhla ke Stamatovovi. Ten vyskočil, chytil se jí a ona ho s pomocí posilovačů svalů dostala dost vysoko, aby mohl jednou nohou stoupnout do rozbitého okna ve dveřích. Odsud už se nahoru vyšplhal sám.

Z místa, kde do budovy pronikla Geluova skupina, se ozvala první střelba a další brzy následovala ze směru, kde tušila družstva Sanchezové a Nouwenové. Ona však kývla na Stamatova, aby šli hlouběji do budovy, protože vzdálená přestřelka na opačné straně budovy byla mnohem divočejší. Koloniální pěchota zjevně nepostupovala tak hladce jako mariňáci.

Patro, na kterém se nacházeli, z větší části zabíraly pracovní kóje. Těžební společnost se musela sesypat opravdu rychle, protože na mnoha stolech pod vrstvou prachu stále ležely hromádky potišťených papírů a na některých zůstaly i archaické počítačové monitory. Naváté listí a voda protékající popraskanou střešou se tak hluboko do budovy nedostaly, a kanceláře působily téměř netknutě, jako by se sem mohli zaměstnanci kdykoliv vrátit, jen co se uklízečky postarají o všudypřítomný prach.

Labaničová je vedla podél vnější části budovy, aby se vyhnula otevřenému atriu ve středu, kde tušila další číhající obránce. Když dorazili na druhou stranu, z okna poprvé uviděla jejich dnešní spolubojovníky. Velitel koloniálů špatně odhadl situaci, protože své vojáky přivedl z džungle ke skupince malých servisních budov, jen aby zjistil, že ho od cíle dělí téměř sto metrů široké parkoviště bez jediného auta. Tou dobou už se ale obránci postarali, aby za budovami musel zůstat. Severní fronta dnešního cvičení se tak zvrhla v miniaturní zákopovou válku, kde si koloniálové s obránci vyměňovali krátké dávky, aniž by mohli postoupit o jediný metr.

Než se však Labaničová mohla vydat k pozici obránců, do střelecké symfonie přibýly nové tóny včetně hlasitého basu AC-600 Thunderstruck, zkrácené brokovnice, kterou měl major Gelu v takové oblibě, že si nechal udělat i její cvičnou verzi. Přestřelka utichla téměř stejně rychle, jako začala. Koloniálové dole opatrně vystrkovali hlavy a Labaničové neuniklo, jak se jim protáhly tváře, když zjistili, kdo je zachránil.

Už se je chystala na sebe upozornit, aby ji náhodou nezastřelili, až se mihne kolem okna, když se pod ní v přízemí otevřely dveře a na parkoviště vyšla dívka s culíky a volnými bílými šaty.

„Civilista!“ zakřičel jeden z koloniálů a vyrazil jí naproti, druhý ho po krátkém zaváhání následoval.

„Vy idioti!“ zaklela Labaničová.

Rozeběhla se k oknu, ale to už „civilistka“ sáhla pod šaty, vytáhla malý samopal a pokropila s ním svého zachránce. Několik zásahů schytl i jeho doprovod, než ji Labaničová střelila do zad a záškodnice se poslušně svalila na zem.

Byla by je seřvala z okna, kdyby jí počítačový hlas neoznámil, že cvičení skončilo, falešná civilistka zjevně byla závěrečným

překvapením. Labaničová tedy propadlou podlahou seskočila do prvního patra a pak oknem na parkoviště, aby si to s nimi vyřídila z očí do očí.

„Co to mělo, do prdele, znamenat?!“ zakřičela na zvedajícího se desátníka od koloniálů, když mu počítač po ukončení cvičení uvolnil znehýbněný oblek.

„Prostě mě ta holka zaskočila,“ odsekl desátník, aniž by se podíval, kdo na něj ječí.

„Komu říkáš holka? Když já do sebe házela první panáky, tys teprve pronikal do tajů mléčných koktejlů,“ ozvala se dotčená osoba, na které bylo zblízka jasně vidět, že za její mladistvý vzhled mohou jen make-up a dětinský účes. Možná by toho řekla ještě víc, ale při pohledu na tvář Labaničové raději moudře zmlkla.

„Tak zaskočila?“ Labaničová desátníka zvedla ze země a on si teprve teď všiml její hodnoty. Zkusil vykoktat omluvu, ale nedostal k tomu šanci. „My tu nacvičujeme invazi na korzářskou planetu! Kolik tam podle tebe bude civilistů, co? Nebo lepší otázka, kolik tam podle tebe bude mladejch holek? Protože jen z Nového Edenu odvěkli víc než pět tisíc děcek mladších patnácti let a každý z nich je teď napumpovaný nanity, takže pokud nebudeš mít žaludek na ně vystřelit, raději si rychle zažádej o přeložení.“

„Hej, hej!“ Seržant, který koloniálům velel, přiběhl k Labaničové a odtrhl ji od vyplašeného desátníka. „Klid! Didier udělal chybu, ale od toho cvičení jsou. Být na jeho místě...“

„Já na jeho místě byla,“ umlčela ho Labaničová. „Na *Salamis* jsem půl roku seděla v jídelně s pilotem, který byl jeden ze zhruba pěti lidí, co na lodi dokázali ocenit dobrou operu. A pokaždý, když jsme měli jako zákusek jahodový pudink, nechal mi ho.

Nesnažil se mě sbalit, prostě si všiml, že ho mám ráda. Byl to kamarád a já ho za to střelila do hlavy, protože ji měl plnou korzářských nanitů. A neváhala jsem ani sekundu, protože kdybych to udělala, s nanity v hlavě by skončil další člen mojí jednotky. Takže pokud si myslíte, že by to někdo z vašich mužů nezvládl, raději ho někam uklidte dřív, než tím někoho zabije.“

S tím se Labaničová otočila a zamířila zpátky ke *Comodu*. Seržant za ní chtěl něco zakřičet, ale Stamatov, který k nim přiběhl hned, jak desátníka chytila pod krkem, ho zvednutým prstem a zavrtěním hlavy zarazil, než se sám otočil k odchodu.

Na rozdíl od seržanta věděl, o čem Labaničová mluví. Kdyby tehdy zaváhala, spoušť by musel stisknout on, a možná víc než jednou.

V hangáru *Salamis* vládl největší shon ode dne, kdy se lehký křížník třídy *Victory* chystal na svůj panenský let, a jeho nedávná přestavba tomu nijak nepomáhala. Zatímco přední část, kde po stranách ve výklencích parkovalo dvanáct *Diamondbacků*, zůstala beze změny, zadní se musela kvůli novým pomocným plavidlům přeorganizovat a rozšířit.

Nalevo, kde dříve stávalo pět *Comod* a dva pozemní pěchotní transportéry *Armadillo*, se dnes *Comod* tísnilo sedm a *Armadilla* skončila na opačné straně. I jejich počet narostl, bylo jich teď pět. Parkoviště se pak nacházelo na místě starých dílen pro menší opravy, kde technici odstranili přepážky a jejich vybavení se přesunulo hlouběji do lodi.

Na druhou stranu *Gharialů* ubylo, ze dvou bombardérů zůstal jen jeden, zaparkovaný v rohu hangáru. Byl tam tak vmáčkнутý, že si jeho pilot Tibbets zašel postěžovat velitelce letových operací, protože z takové pozice nedokáže rychle odstartovat. Velitelka Beeseová mu nejprve připomněla, že v případě nečekaného boje mají přednost *Diamondbacky*, po jejichž odletu bude místa dost, a když se Tibbets nenechal odbýt, nabídla mu, že standardní *Gharial* vymění za jeho menší japonskou verzi. To už Tibbetse umlčelo. Japonské *Gharialy* měly zkrácená křídla, jejich

rozpětí se tak téměř nelišilo od bojových letounů, a přestože se vyznačovaly vyšší rychlostí a manévrovatelností, kvůli menším křídlům nesly jen polovinu torpéd a musely se neustále vracet na mateřskou loď.

Místo uvolněné druhým bombardérem si zabraly nové přírůstky – tři záchranné transportéry *Gecko*, štíhlé stroje s motory, které by jim záviděla i první generace vesmírných bitevníků.

UTF si první várku objednala před šestnácti lety, kdy se pohraniční spor o bludnou planetu s bohatými a snadno dostupnými ložisky vzácných kovů zvrhl v ozbrojený střet mezi Indií a Čínou. Guvernéři přilehlých kolonizovaných soustav k bludné planetě vyslali celkem devět fregat, oficiálně na vlastní pěst, neoficiálně s požehnáním svých vlád, a vesmírnou bitvu nakonec musely rozhánět čtyři *Liberatory* UTF. První velký vesmírný konflikt tehdy ukázal, že *Comoda* jsou při evakuaci těžce poškozených lodí nedostačující a že je třeba vyvinout nový typ transportéru.

Takzvaná bludná válka, s oblibou komolená jako válka bloudů, však nebyla jen první, ale na dlouhou dobu také poslední takovou bitvou. Staré velmoci se v koloniálním věku otevřeným střetům raději vyhýbaly, ty mladší si na ně netroufaly, různí piráti a povstalci si větší flotilu nemohli dovolit a po Korzárech žádná poškozená plavidla nezůstávala. *Gecka* zastarala dřív, než se mohla osvědčit, a většina jich skončila na cvičných základnách.

To se však změnilo před dvěma měsíci, kdy Korzáři napadli konvoj pěti velkokapacitních nákladních lodí s generátory ochranných štítů, které v doprovodu tří *Liberatorů* mířily do loděnic na Columbiu, jedné z nejstarších kolonií, protože ty na Zemi je nestíhaly na početnou flotilu UTF instalovat. Dvanáct korzářských plavidel konvoj přepadlo s nevídanou brutalitou,

a přestože lehké křížníky zničily šest útočníků, Korzáři se zmocnili všech pěti nákladních lodí. Těžce poškozené *Liberatory* Korzáři překvapivě nechali být, zjevně jim šlo jen o štítové generátory, a následné záchranné operace všem znovu bolestně připomněly, jak nedostačující v takové situaci *Comoda* jsou.

S další, mnohonásobně větší bitvou na obzoru se *Gecka* na bojové lodi UTF, třídu *Victory* nevyjímaje, dočasně vrátila a záchranaři si od té doby v nekonečné řadě cvičení museli rozšiřovat kvalifikaci. Jeden transportér se právě z takového cvičení vracel, a když se jeho dveře otevřely, ven se vypotácela postava v jasně zeleném záchranném skafandru.

„Pořád nemůžu uvěřit, že jsem se do toho nechal uvrtat,“ postěžoval si Callahan, když se po vystoupení z transportéru opřel o stěnu.

„Tebe snad do toho někdo uvrtával?“ zabručel Zaleski, když na podlahu hangáru seskočil za ním. „Jak si to pamatuji já, šéf sháněl dobrovolníky.“

„Jako bys nevěděl, jak to s dobrovolničením chodí,“ ušklíbl se Callahan. „Když jich nenajdou dost, stane se dobrovolník z každého, kdo zrovna půjde kolem Doohana. Lepší přihlásit se rovnou a získat pár bodů k povýšení než tam skončit a nedostat za to vůbec nic.“

„Cenné zkušenosti jsou nic?“

„Cenné zkušenosti? Jediná zkušenost, kterou jsem si dnes odnesl, je, že bych před odletem raději neměl nic jíst, protože piloti *Gecků* jsou vyšinutí magoři!“

Pilotka, která právě vylezla z kokpitu, ho slyšela a odpověděla mu vzdušným polibkem, na poslední chvíli však ohnula tři prsty a nechala zvednutý jen ten prostřední. Callahan předstíral, že si jí nevšiml.

„Tak to zabal. Dokud neodletíme do akce, o nic nepůjde,“ pokrčil Zaleski rameny.

„Děláš si srandu? To už bych se rovnou mohl nechat přeložit.“

Zaleski si povzdechl. S Callahanem je spárovali dřív, než *Salamis* odletěla na svou první misi, ale nepamatoval si, že by si někdy tak moc stěžoval. Nervozita z blížící se invaze na korzářskou planetu se u každého projevovala jinak. On sám své obavy najevno nedával, jenže byl introvert, což se o Callahanovi říct nedalo ani náhodou. Vyčítat mu to však nesměl, nanejvýš se mohl pokusit odvést jeho myšlenky k jinému tématu.

„Vždycky můžeš zažádat o čištění odpadních potrubí, tam lidi shánějí pořád a ze *Salamis* nevystřčíš nos. I když nechápu, proč by se Ir vzdával zeleného skafandru.“

„Ha, ha, ha, Jerzy. Co ses oženil, je z tebe vyložený komik.“

„Klidně můžeš být taky. Všiml jsem si, že jste si s Klarou na svatbě docela rozuměli.“

„Jo, jasně,“ zasmál se Callahan.

Jeho smích zněl tak nervózně, že Zaleski automaticky zapátral v paměti, jestli mu ti dva někdy ve stejnou chvíli na delší dobu nezmizeli z dohledu. Callahan měl sice po problémech na kosmodromu nohu v dlaze, ale jsou činnosti, kdy vás taková maličkost nezastaví. Upřímně, Zaleskému by nevadilo, kdyby se nejmladší sestra vdala a matka pak kvůli vnoučatům tlačila i na ni, ale dokázal si představit lepší partii než Callahana.

A navíc Callahan byl asi ten typ, který by mu pak do konce života říkal *šváro*.

Jeho parťáka to však opravdu přivedlo na jiné myšlenky, protože si hned začal Zaleského dobírat kvůli nedávné svatbě s Belindou. Zaleski ho sice varovně bouchl do ramene, ale ve finále byl rád, že se svět krátce vrátil k normálu.

Jolly seděla v *Diamondbacku* a zamračeně studovala přístrojovou desku. Poslední dobou v něm v hangáru trávila tolik času, že si na ni mechanici začali nenápadně ukazovat, a ona se musela uchýlit k polarizování krytu kokpitu. Tím ukazování a tiché poznámky zaručeně nezastavila, ale teď se na ně alespoň nemusela koukat. Co z ní udělali velitelku letky, *Diamondback* byl poslední místo na *Salamis*, kde jí svět stále připadal v pořádku.

Netušila, jestli kapitán Kallirisová zatahala za nějaké nitky, nebo jestli v řádech UTF existovala jí neznámá výjimka, ale před měsícem jí kapitán oznámila, že dočasné pověření je trvalé, přestože Jolly byla pouhý nadporučík. Letka *Salamis* přišla nejen o starého velitele, ale i o většinu původních pilotů, a kapitán patrně doufala, že když velením pověří jednoho z posledních žijících veteránů, prospěje to morálce.

Jolly si nebyla jistá, jak její věčně zachmuřená maličkost může zvýšit něčí morálku. Jistě věděla jen to, že ta její klesla tak nízko, že by ji nezachytil ani nejlepší radar, zvláště když její první velitelskou povinností bylo napsat kondolenční dopisy pro rodiny pilotů, o které u *Molocha* přišli.

Puga téměř neznala, na *Salamis* dorazil krátce před smrtí, a přestože nad dopisem strávila dvě noci, jeho matce odeslala jen

hromadu špatně zamaskovaných prázdných frází. Bylo to těžké, ale v porovnání s Aicardem...

Nejenže Aicarda znala mnohem lépe, Jolly znala i jeho sestru, a místo neosobního dopisu se jí to rozhodla říct přes videohovor. Nebyl to dobrý nápad. Dominique na ní hned poznala, že se něco stalo, a dlouho nacvičovaná řeč, která jí měla postupně připravit na tragickou zprávu, se pod palbou otázek zhroutila za pár sekund. Dominique se rozbrečela, Jolly k tomu neměla daleko a nakonec se musely obě navzájem utěšovat.

A poslední kapkou bylo, že coby nová velitelka měla nárok na soukromou kajutu starého velitele.

Jolly v jeho kajutě nikdy nebyla, Aicard si kvůli své pověsti proutníka dával pozor a nikoho tam nezval, aby se pak kvůli řečem nedostali do problémů. Navíc všechny jeho osobní věci už byly zabalené a odeslané rodině, nezbylo tam nic, co by ho mohlo připomínat. Byla to jen obyčejná místnost s kovovými stěnami, kavalcem, stolkem a pár skříňkami. Jolly však věděla, že to byla *jeho* kajuta, a utíkala z ní pryč, jak jen to šlo.

Z kajuty i před vzpomínkami na muže, o kterém dodnes nevěděla, co si o něm má myslet.

Zachmuřená Jolly poklepala palcem vedle zajištěné spouště na kniplu.

Za pár dní už si pro ně konečně přijdeme, Aicarde, pomyslela si, a každý sestřel bude i za tebe.

Pak někdo zabušil na kokpit tak silně, až Jolly leknutím málem vyletěla z kůže.

To ti mechanici nikdy nepochopí, že ji mají nechat na pokoji?

Jolly odsunula kryt kokpitu, zvedla se... a překvapeně zamrkala na pilotku vedle *Diamondbacku*.

„Ferret?“

Fer „Ferret“ Collinsová se pobaveně zazubila. „Jo, to jsem já. Trefila jsi to hned napoprvé.“

„Co tady děláš?“

„Dneska jsem nastoupila zpátky na *Salamis*, ale hned mě poslali na cvičení, tak jsem se mohla stavit až teď.“

Jolly sklouzla pohledem k jejímu leteckému overalu. „Ty ses dokázala znovu kvalifikovat na *Diamondback*?“

Ferret musela během bitvy u Cinturón de Sangre proletět v poškozeném *Diamondbacku* ochranným štítem a odnesla si z toho tak těžké popáleniny, že téměř ztratila cit v prstech. Po dlouhé a náročné rehabilitaci zvládla shovívavější pilotní testy na *Comodo*, a když se Jolly ozvala naposled, řídila orbitální taxi nad Marsem.

„Kéž by. Ne, tam už mě moje mizerné prsty nepustí. Létám teď v *Gecku*.“ Ferret na něj ukázala palcem. „Testy jsou jen o ždibec náročnější než na *Comodo*, ale piloti musejí být trochu... *ráznější*.“

Jolly se podívala na zaparkovaný záchranářský transportér a pak zpátky na usmívající se Ferret. Něco jí na ní nesedělo, ale nemohla... „Ty máš zase pihy!“

Ferret coby správná zrzka měla vždy tvář jako červenou mapu noční oblohy, ale uměle vypěstovaná kůže na obličejí byla po operaci bez jediné poskvrnky, pár pih zůstalo jen kolem očí. A nyní opět pokrývaly celou její tvář.

„To si piš, že mám.“ Ferretin úsměv se ještě rozšířil. „Jen jsem si je musela nechat vytetovat. Ten vydřiduch mě zkásnul, jako bych si chtěla nechat udělat orla přes celá záda, ale každá piha je teď přesně tam, kde má být, a já se konečně poznávám v zrcadle. Je to docela ironie, protože na střední jsem pro změnu utrácela jmění za make-up, když jsem se je marně snažila zakrývat.“

Jolly se přistihla, že se usmívá. Nepamatovala si, kdy se naposledy upřímně usmála. Povinné falešné úsměvy u psycholožky nepočítala.

„Ale dost o mně. Jak jsi na tom ty?“

Teď už musela koutky úst trochu přemlouvav, aby zůstaly zvednuté.

„Normálka. Velím letce, takže trávím u počítače víc času, než bych chtěla, ale jde to.“

Ferret po boku *Diamondbacku* vystoupala o kousek výš a naklonila se k ní do kokpitu. „A proto vylétáš v *Diamondbacku* se ztmaveným krytem, který všichni mechanici obcházejí tak velkým obloukem, jako by měl každou chvíli vybuchnout?“

„Znáš mechaniky...“

„Ne, Jolly, já znám tebe.“ Ferret ztišila hlas. „A i když s majorem Geluem každý den závodíte, kdo nasadí kamennější tvář, já už tvoji fasádu prokouknout dokážu. Takže se zeptám znovu – jak na tom jsi? Nebo ještě líp, abychom se ušetřily dalšího kola uhýbání, jak zvládáš Aicardovu smrt? Víím, že jste si byli blízcí...“

„Nic mezi námi nebylo,“ ohradila se Jolly trochu rázněji, než chtěla.

„Hele, já netvrdím, že jste spolu skotačili v posteli, ale musela bych být slepá, abych neviděla, že v té šedé zóně mezi ‚jenom přátelé‘ a ‚společnou postelí‘ jste byli oba tak hluboko, že jste asi ani nevěděli, kterým směrem letíte.“

Jolly se nadechla k další námitce, místo které vyšlo jen rezignované povzdechnutí. „Tohle tady probírat nemůžu.“

„Žádný strach, Jolly. Na osmičce právě kontrolují trysky, mechanici by ti museli strčit hlavu do kokpitu, aby něco slyšeli. Ale klidně můžeme jít k tobě do kajuty.“

Z té představy se Jolly lehce zvedl žaludek. „Já... mám teď jeho kajutu.“

Ferret chápatě přikývla. „Tak to se nedivím, že vysedáváš tady. Ale bez odpovědi neodejdu, ani kdybys na mě zkusila vy-táhnout hodnost. Oficiálně stejně lítám přímo pod Beeseovou.“

„Fer...“

„Jolly, já si pamatuju, jak tě sebralo, když zemřela Fish, a předpokládám, že s Kiss to bylo stejné, zvláště když jsme se nemohly podržet navzájem, protože jsem ležela v kyslíkové komoře. Hele, já nejsem cvokař, kterému musíš lhát, abys mohla dál lítat. Chci jen stručnou upřímnou odpověď, kterou pak klidně můžeme trochu rozvinout, až bude větší klid.“

Jolly se nenápadně rozhlédla po hangáru. Nikdo se na ně nedíval. Nikdo nešpicoval uši. Byly pro ně jen dvě pilotky, které se dlouho neviděly a dohánějí ztracený čas.

„Není to lehké, ale zvládám to a budu to zvládat mnohem líp, až bude venku střílet po Korzárech. Spokojená?“

Ferret se na ni dlouho jen mlčky dívala, než pomalu přikývla. „Prozatím. Jenom tam venku nezapomínej, že máš na starost dalších jedenáct pilotů.“

„Kdybych si myslela, že to nezvládnou, tak tu funkci odmítnu.“

„Prostě buď opatrná.“ Ferret ji poplácala po rameni a seskočila z *Diamondbacku*. „A to myslím smrtelně vážně. Já testy na *Gecko* udělala o pár bodů a instruktor mě možná nechal projít jen proto, že měl slabost pro przky. Vážně nechceš, abych tě venku zachraňovala zrovna já.“ Ferret na ni mávla a zamířila do šaten pilotů. Jolly ji vyprovázela pohledem a myslela na to, co jí právě řekla.

Prostě buď opatrná.

Přesně to řekla Aicardovi, když s ním mluvila naposledy, a jak to dopadlo.

Jídelna na *Salamis* bývala mezi směnami prázdná, ale kuchaři věděli, že málokdo je hladovější než mariňáci po návratu z cvičení, a byli na opožděné stravníky připravení. Když se mariňáci objevili ve dveřích, většina z nich se stále protahovala po půldni stráveném v bojovém obleku, ale přivítala je vůně jídla připraveného z čerstvých surovin, jedna z výhod kotvení na orbitě Země.

Podporučík Coldwell využil toho, že velitelé družstev se při probírání cvičení zdrželi, nenápadně natáhl krok, a než si ostatní uvědomili, o co mu jde, stál už na samém začátku fronty. Když mu na tácu přistály grilovaný kuřecí plátek, štouchané brambory s neurčitou omáčkou a tak velká hromada zeleniny, jako by jim snad na *Salamis* hrozily kurděje, vybral si z nabízeného pití pomerančový džus a zamířil k jedinému stolu, u kterého někdo seděl.

„Jak bylo na matičce Zemi?“ zeptala se ho desátník Karičová, momentálně přiřazená ke čtvrtému, a tím pádem obrannému družstvu, které bylo cvičení v přírodě ušetřeno.

„Indie je v tuto roční dobu učiněným rájem,“ odpověděl s vážným výrazem Coldwell, zatímco rychle kontroloval, co vlastně skončilo v dnešním zeleninovém mixu. Sníst sice bude muset všechno, na vesmírných lodích se plýtvání jídlem netolerovalo a nedojedenou večeři omlouvala jediné vyhlášená pohotovost,

ale brokolici raději spořádal hned na začátku, když ji ještě mohl pořádně vymáchat v omáčce a zamaskovat tak její pachučí. „Měla jsi letět s námi.“

„Ráda bych, ale stále jsem potenciální bezpečnostní riziko,“ ušklíbla se Karičová a poklepala si na levý spánek. Během poslední akce utrpěla těžké zranění hlavy. K trvalému poškození mozku naštěstí nedošlo, ale její tělo odmítlo osteofixní stehy, kterými chtěla doktorka Erbakanová komplikovanou frakturu lebky zacelit. Nakonec se musela uchýlit k málo používané klasice a zakrýt poškození lebky tenkou titanovou destičkou. Za normálních okolností by se po rekonvalescenci do výsadkového družstva vrátila, ale to by R&D oddělení flotily nesmělo přijít s novou přílbou pro bojové obleky.

Jedním z problémů, které museli před invazí na korzářský domovský svět vyřešit, bylo bezpečnostní riziko, jež budou představovat infikovaní vojáci. Invazní síly budou příliš početné, aby mohly být pod neustálou kontrolou z plavidel na orbitě, a pokud Korzáři nasadí rušičky, z radaru nadřizovaných dočasně zmizí celé jednotky. Nikdo si pak nebude moct být jistý, zda nemluví s Korzářem, který z něj tahá taktická data, krmí ho falešnými informacemi nebo láká do pasti. A pokud by se obětí korzářských nanitů stal některý z vyšších důstojníků, výsledkem by mohla být krvavá jatka.

Řešením se měly stát nové přílby, kterým mariňáci brzy začali říkat detektorky.

Nápad, že by se do přileb vestavěly senzory z lékařských skenerů, které se ke kontrole potenciálních Korzářů používaly doposud, vznikl krátce po odhalení nanitů, ale vývoj funkčního modelu trval více než rok. Hlavním úskalím byla velikost přílby, protože první prototyp měl téměř o deset centimetrů větší šířku

a mariňáci se v něm při prvních testech motali víc, než kdyby do sebe koplí několik velkých panáků. Praktický kompromis se tak podařilo najít teprve před pár týdny.

Když senzory v nové přilbě detekovaly nanitové shluky, které předznamenávaly tvorbu ovládacích implantátů, okamžitě infikovaného vojáka odpojily od komunikační sítě a upozornily na něj vele-ní i zbytek jednotky. Konstrukteři dokonce koketovali s nápadem, že by počítač znehybnil i všechny klouby a potenciálního Korzára prakticky uvěznil v obleku, stejně jako k tomu docházelo při simulo-vaném zásahu během vojenských cvičení, ale to admirálita rychle zadržela. Především bývalí mariňáci dobře věděli, jak nespolehlivé mohou mladé technologie být, kov se navíc mohl do přilby dostat i jiným způsobem, například ve formě šrapnelu, a zatímco s hlu- chým vojákem se na bojišti stále dalo pracovat, úplně znehybněný by byl stejným břemenem jako těžce zraněný spolubojovník.

Pro mariňáky, kteří z různých důvodů skončili s kusem kovu v hlavě, to však znamenalo nekompromisní stopku a Karičová mohla mluvit o štěstí, že jí dovolili zůstat na *Salamis*.

Zbytek mariňáků si vyzvedl pozdní oběd a usadili se k dlou- hému stolu, kde hned začali probírat dnešní cvičení. Většinou šlo o nelichotivé komentáře o výkonu koloniální pěchoty, která jim zkazila hodnocení, a dobírání si Zalara, protože byl jejich je- diným zraněným. Coldwell ještě Karičové stihl naznačit, že do- šlo k menšímu incidentu mezi koloniály a Labaničovou, ale roz- vést to nestačil, protože podporučík si ke stolu sedla jen několik minut po něm a dost blízko, aby slyšela i každé zašeptané slovo.

Karičová těkala pohledem mezi mariňáky a snažila se pochytit co nejvíc informací o dalším cvičení, o které kvůli destičce v hla- vě přišla, když si všimla, že někdo chybí.

„Kde je Doux?“

Mariňáci přestali jíst, vyměnili si několik pohledů a pak se všichni začali pochechtávat.

„Doux je na ošetřovně,“ odpověděl jí Coldwell.

„Na ošetřovně?“ Karičová přelétla pohledem chechtající se mariňáky. Douxovo zranění zjevně nebylo vážné a zaručeně bylo hodně trapné. „Co se mu stalo?“

„Byl kontaminován neznámým organismem,“ odpověděl vážným tónem Coldwell.

„Cože?“

„Má v obleku brouka,“ přetlumočila to desátník Kinbergová. „V Indii si na chvíli sundal přilbu, nechal ji ležet na zídce a něco mu do ní vlezlo. Byli jsme v půli cesty na *Salamis*, když najednou začal ječet, protože mu zevnitř po hledí lezl brouk velký jako půlka vařeného vejce. A to fakt nepřeháním. Hned ho chtěl vyhodit, ale Nouwenová, která samozřejmě věděla, že si bez dovození sundal přilbu, mu klidným hlasem řekla, že brouk je biologické riziko a musí být odstraněn v karanténních podmínkách na ošetřovně. Doux pak zbytek cesty seděl jako vosková socha, probodával nejnovějšího indického astronauta pohledem a modlil se, aby mu nepřelezl na obličej.“

Karičová se přidala ke škodolibému pochechtávání. Nouwenovou k útočným družstvům přeřadili nedávno a na předpisy byla jako pes. Tahle historka se bude Douxe držet dalších deset let a na jejich konci bude dvakrát tak velký brouk důkladně studovat jeho nosní dutiny.

„A co je nového na *Salamis*?“ zeptal se Coldwell. „V hangáru jsem viděl dvě nová *Comoda* a v šatně přibily skříňky.“

„Vy nevíte, že nám dorazila dvě nová družstva?“

„Odkud?“ zeptal Coldwell, ale odpověď poznal z jejího výrazu dřív, než promluvila. „Jsou to koloniálové, mám pravdu?“

Karičová přikývla.

Labaničová zvedla oči od jídla a podezřívavě je přimhouřila.
„Nejsou to Francouzi, že ne?“

„Ne, Poláci.“

„Aspoň že tak,“ zabručela Labaničová, než se vrátila k probírání zeleniny. Jejich rande naslepo odletělo z Mizoramu o hodinu dřív, na *Salamis* by to mohli stihnout.

„My o vlku...“

Dveře jídelny se otevřely, ale místo Gelua a zbylých dvou velitelů družstev dorazil tucet vojáků v hnědozelených maskáčích. Když uviděli mariňáky, po vyzvednutí jídla se raději usadili na opačné straně jídelny. Tvářili se, že v jídelně nikdo další není, jejich směrem se díval jen koloniální velitel. Bylo na něm poznat, že čeká, až se někdo z mariňáků zvedne a zahájí první kontakt.

„Tak kdo se toho ujme?“ zeptal se Coldwell zbylých tři podporučíků u stolu.

„Se mnou nepočítej. Na bratříčkování s koloniály dnes nemám náladu,“ odpověděla mu Labaničová a na zdůraznění svých slov zabdla vidličku do kuřecího plátku tak silně, až na druhé straně poškrábala ták.

„Habichu? Sorensonová?“ Dvojí zavrtění hlavou.

„No dobře, tak je to na mě,“ povzdechl si Coldwell a zvedl se od stolu. „Feltisi, pojď se mnou.“

Důstojník od koloniálů vstal taky a setkal se s nimi uprostřed místnosti.

„Rotmistře Feltisi, poznáváte hodnost?“ zeptal se Coldwell dost hlasitě, aby ho slyšeli i v kuchyni.

„Myslím, že to je podmajor, pane,“ odpověděl Feltis, který dokázal každou verbální nahrávku zpracovat lépe než profesionální fotbalista.

„O té jsem nikdy neslyšel,“ podivil se Coldwell.

„Nebo možná přespoučik?“ navrhl Feltis.

„Tyhle frčky označují kapitána,“ poučil je velitel kontingentu koloniální pěchoty. „Však víte, to je ta hodnost, kterou ve vesmírné pěchotě museli zrušit, protože se vám pletlo, kdo velí mariňákům a kdo lodi.“

„Stejně jsme ji nepotřebovali,“ mávl Coldwell rukou. „My jsme vesmírná pěchota, nás kvůli vyřešení problémů nemusejí posílat pět stovek a pak vymýšlet nové hodnosti, aby na ten bor-del někdo dohlížel.“

Důstojník jen zavrtěl hlavou, než natáhl pravici. „Kapitán Reczek, wawelský 2. prapor,“ představil se.

„Podporučík Coldwell, místní,“ odpověděl mu Coldwell, než si s ním potřásl rukou.

Rotmistr Feltis se na nataženou ruku zlomek sekundy jen díval, ale potřásl si s ním taky. Ať už si o koloniální pěchotě myslel cokoliv, na olivovou ratolest se plivat nevyplácelo, zvláště když už ji přijal nadřízený důstojník.

Kapitán Reczek ukázal na stůl v území nikoho mezi oběma pěchotami. Coldwell přikývl, poslal Feltise pryč, došel si pro svůj tác a posadil se naproti Reczekovi.

„Čekal jsem, že tady potkám majora Gelua,“ řekl Reczek. „Při příletu jsem se s ním těsně minul.“

„Probírá s veliteli mužstev dnešní cvičení, ale brzy se tu určitě ukáže.“

„Hodně jsem toho o něm slyšel. Je pravda, že...“

„Ano.“

Reczek se zarazil. „Vždyť jsem ani nedokončil otázku.“

Coldwell dorazil poslední kousek brokolice a ukázal na koloniálního kapitána vidličkou. „Když něco uslyšíte o našem majorovi, je

vždycky bezpečnější předpokládat, že je to pravda. Většinou tomu tak je a během cvičení vás to možná zachrání před ošklivým překvapením.“

„Major vypadá na hodně zajímavého člověka,“ poznamenal Reczek.

„Řeknu to takhle, kapitáne.“ Coldwell si nabral trochu brambor, pomalu je rozkousal a polkl, aby tím vytvořil dramatickou pauzu. „Pokud vaše družstva při posledních cvičeních nedosáhla nadprůměrně dobrých výsledků, bude váš pobyt na naší lodi *zajímavý* víc, než by se vám líbilo.“

„Omlouvám se, kapitáne, ale stále nám nedali povolení přistát.“

„V pořádku, podporučíku.“

Pilotka *Comoda 1* se kapitánu Kallirisové omluvila už třikrát, i když to zjevně nebyla její vina. Nepřilétali na *Salamis*, kde by mohla dispečery popohnat, a hodností svého pasažéra se ohánět nemohla, protože kapitáni seděli v každém čekajícím transportéru. Stejně tak Kallirisová chápala pilotčinu frustraci, protože žádné plavidlo ve flotile nedokázalo najednou odbavit víc transportérů než třída *Mercy*, ale nemocniční loď UTSS *Margaret Utinsky* je dnes přijímala jenom na jediné palubě na levoboku.

Nemocniční loď, jakkoli užitečné, měly pověst nejošklivějších plavidel v United Terra Fleet. Kdysi dávno v akademii je někdo přirovnal k vesmírnému sumci, který sletěl na povrch a spolkl skutečnou nemocnici, a když se teď Kallirisová dívala na nedalekou *Margaret Utinsky*, musela s tím přirovnáním souhlasit.

Plavidlo zaparkované na orbitě na odvrácené straně Měsíce vypadalo jako obrovský kvádr, kdy aerodynamika padla na oltář co největšího vnitřního prostoru, náznak zaoblení na hranách a rozích byl víc estetickým než praktickým ústupkem. Pomyslné sumčí pysky na přídi fungovaly ve skutečnosti jako řada vletů do rozsáhlého hangáru, které momentálně využíval roj nákladních

transportérů se zásobami. Hlavní hangár však bude v průběhu vesmírné bitvy zavřený a otevře se až během pozemní operace, od té doby se budou zranění na palubu nemocniční lodi dostávat přistávacími porty na pravoboku i levoboku. Na trupu rozeznávala nezvykle málo manévrovacích trysek, ale to nebylo velkým překvapením, protože třída *Mercy* měla původně skočit co nejbližší k planetě, na které došlo k humanitární krizi, a přesunout se na orbitu, kde by se z ní v podstatě stala vesmírná stanice. Na druhou stranu nových obranných autokanonů a štítových emitorů tam našla desítky.

UTSS Margaret Utinsky, stejně jako její dvě sestry, již byla oficiálně válečnou lodí.

Změna vibrací, které se z motorů přenášely do kabiny, Kallirisové prozradila, že se hýbou, než ji na to mohla pilotka upozornit. Konečně na ně přišla řada.

Comodo pomalu proletělo kolem odlétajících transportérů, které se vracely na mateřské lodě, a zaplulo do přistávacího portu. Transportéru se hned zmocnila umělá gravitace a přitáhla ho k podlaze. Port se za nimi uzavřel a zajel do trupu.

„Můžete otevřít dveře, madam,“ vyzvala ji pilotka, když venku přestala hučet vzduchová čerpadla.

Kallirisová vystoupila v malé přechodové komoře s průhlednými stěnami, bezpečnostní opatření, kdyby došlo k poškození přistávacího portu. Dveře se otevřely automaticky a blikající pruh v podlaze ji zbytečně naváděl k jediné osobě bez kapitánských frček na třídicí palubě. Mladý desátník se tvářil tak neutrálně, že Kallirisové bylo hned jasné, jak moc ho doprovázení kapitánů cizích lodí nebaví. Vzhledem k počtu *Comod*, která během čekání venku viděla odlétat, mohli být klidně třetí, možná i čtvrtou skupinou, již bude muset doprovázet, i když se s někým musel střídat.

Ze čtyř kapitánů, kteří vystoupili z portů nalevo od ní, neznala ani jednoho. Pravděpodobně veleli na některém z mnoha *Liberatorů*, lehkých křižníků, které tvořily páteř UTF. Podle úsečných formálních pozdravů se neznali ani oni navzájem, ale přicházející Kallirisovou poznali, a přestože měli formálně stejné postavení, uctivě jí zasalutovali. Během čekání na poslední *Comodo*, které teprve přistávalo, se jí představili jako kapitáni Barach z *Flory Sandes*, Romero z *Miguela Hidalga* a Laninghamová z *Freddie Oversteegen*. Sutherland, čtvrtý kapitán, nakonec nevelel bojovému plavidlu, ale servisní lodi *Hedy Lammar*. Kromě jmen svých lodí si však stihli vyměnit jen pár zdvořilostí, než se otevřela poslední přechodová komora a konečně dorazil někdo, koho Kallirisová znala.

„Říkal jsem si, Kosatko, že tady na tebe dnes narazím,“ pozdravil ji s úsměvem Jiro Okita, kapitán *Hakodate*, sesterské lodě *Salamis*.

Ostatní kapitáni si při familiárním oslovení vyměnili nejisté pohledy, ale Kallirisová vycenila zuby v úsměvu tak širokém, jako by chtěla dostat své přezdívce. „Už je to dlouho, Tanuki.“

Teď byla řada na Okitovi, aby se usmál. Plavidel třídy *Victory* bylo postaveno jen čtrnáct, a jak už to u malých elitních skupin bývá, kapitáni o sobě ledacos věděli, a to včetně starých přezdivek.

„Mně to tak nepřípadá, protože tvé jméno slyším v jednom kuse.“

Desátník si hlasitě odkašlal, a když se Kallirisová otočila, naznačil, aby ho všichni následovali.

Zatímco zbylí kapitáni zasypávali desátníka otázkami ohledně *Margaret Utinsky*, jeho lodi, Kallirisová a Okita nenápadně zkrátili krok, aby se od skupinky trochu vzdálili a mohli pokračovat v tichém hovoru.

„Tak co, Tanuki, nemáš zákulisní informace o dnešní poradě?“
„Ty se ptáš mě? Já nejsem ten, kdo drží prst na tepu války. Kdykoliv se poslední dobou něco většího semele, je u toho *Salamis*. Potkat tě na výletní lodi, hned se začnu shánět po záchran-
né vestě.“

„Nepřeháněj.“

„Pouze konstatuji fakta.“

„*Salamis* měla prostě štěstí,“ pokrčila Kallirisová rameny. „Štěstí, kterému většinou předcházela pořádná smůla. A ta někdy přišla i po něm... Opravdu nic nevíš? Tanuki, kterého si pamatuji, věděl o všem, co se v admiralitě šustne.“

„Přiznávám, že něco se ke mně doneslo,“ připustil s hranou váhavostí Okita.

„Tak ven s tím. Přece tě nebudu muset přemlouvat,“ pobídla ho Kallirisová.

„Jednou bys to zkusit mohla,“ ušklíbl se. „Slyšela jsi o *Dragonech* zaparkovaných za Uranem?“

Kallirisová zavrtěla hlavou. „Kolik jich tam je?“

„Nejméně šest.“

„Polovina našich *Dragonů* schovaná v nejzapadlejším koutě Sluneční soustavy?“ Kallirisová zamyšleně pokývala hlavou. „To nevypadá, že by nás dnes chtěli zapojit do plánování útoku na korzárskou planetu. Ti nám spíš jen ohlásí čas, kdy vyrážíme.“

„Také si myslím, a vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby to bylo už zítra. Viděl jsem, kolik odsud odlétalo *Comod*. Ať nám tu dnes řeknou cokoli, bude to pak vědět příliš mnoho lidí, aby to zůstalo tajemstvím dlouho. A všichni víme, jak málo Korzárům stačí, aby takové tajemství někomu vytáhli z hlavy.“

Předvoj jejich skupiny se zastavil u postranních dveří, které na nemocniční loď vypadaly překvapivě bytelně. Desátník počkal,

až dorazí Kallirisová s Okitem, než je otevřel. Kallirisová ze změny jeho postoje poznala, že na druhé straně bude něco zajímavého, ale ani to ji nepřipravilo na realitu.

Na první pohled šlo o operační centrum, ale mnohem větší než cokoli, co kdy viděla, i můstek na *Dragonu* by se v něm ztratil jako nic. Stěny místnosti velké jako polovina menšího hangáru pokrývaly obrovské obrazovky a holografické projekto-ry. Uprostřed stál zikkurat z podlahových roštů, s výjimkou úzkého schodiště uprostřed jeho stěn každý stupeň okupovaly pracovní stanice, najednou by tam mohlo pracovat nejméně šedesát lidí. Pyramidu korunovaly tři větší terminály obsypané obrazovkami, dva vedle sebe v přední části a třetí na opačné straně.

„Co je to za místnost?“ zeptal se kapitán Romero.

Na kamenné tváři jejich průvodce se objevil nepatrný náznak úsměvu. „Nemohu zacházet do detailů, ale mohu vám prozradit, že se nacházíte v operačním centru, odkud budou koordinovány operace bojové skupiny pověřené invazí na domovský svět Korzárů.“

Kallirisová ani na zlomek sekundy nevěřila, že by jim desátník něco *prozrazoval*. Velkoadmirál Farrugia chtěl, aby to viděli, jinak by je tudy desátník nevedl, a Romerova otázka pak byla v podstatě nevyhnutelná. Z jeho odpovědi však plynula ještě další, mnohem zajímavější skutečnost.

„Chcete říct, že naší vlajkovou lodí bude *nemocniční loď*?“ předběhl ji s otázkou Okita, který si to spojil stejně rychle jako ona.

„Jak jsem již řekl, nemohu zacházet do detailů, ale podle toho mála, co vím, se do operace zapojí příliš mnoho lodí, aby se vše dalo koordinovat z můstku *Dragonu* nebo *Victory*. Třída *Mercy* však nabízí dostatek volného prostoru, aby se na ní dalo zbudovat

toto operační centrum. Je to příhodné vzhledem k tomu, po kom je pojmenována...“ Desátník se zarazil a podíval se na Okitu.

„Působila během druhé světové války v Pacifiku, že ano?“ zeptal se klidně kapitán Okita. „Jen to dokončete, desátníku. Jsou to dvě staletí a my už se se svou historickou rolí v té válce dávno vyrovnali. Je to týden, co jsem povečeřel se svým dobrým přítelem kapitánem Fletcherem na lodi, která se jmenuje po naší prohrané námořní bitvě, a chuť mi to nijak nezkazilo.“

Desátník pokýval hlavou, a přestože napětí z jeho těla zcela nezmizelo, pokračoval ve výkladu.

„Margaret Utinská byla americká zdravotní sestra, která za druhé světové války na Filipínách pomáhala zajatcům v internčních táborech. Japonci ji však časem začali podezřívat a zatkli ji. Utinská byla několik dní psychicky i fyzicky týrána, ale zapírala tak přesvědčivě, že ji nakonec nechali jít. A stejně tak se naše loď bude tvářit, že je pouhou nemocniční lodí, zatímco se z ní budou řídit veškeré bojové operace.“

Kallirisové neuniklo, s jakou hrdostí desátník o zdravotní sestře mluví. Pokud jste neustále nependlovali mezi loděmi, bylo jen otázkou velmi krátkého času, než jste se začali zajímat, po kom se vaše domovská loď jmenuje.

„Statečná žena,“ řekl Okita.

Desátník znovu zakýval hlavou a pak je rychle popohнал ke dveřím na opačné straně pyramidového sálu.

Po přesunu tak rychlém, že nebyl čas k zahájení dalšího hovoru, je desátník dovedl k jiným dveřím, pokynul jim, aby vstoupili dovnitř, a sám zamířil zpátky na třídicí palubu.

Poradní sál vypadal jako zrcadlový obraz operačního centra, kde místo variace na aztéckou pyramidu našli zmenšený řecký amfiteátr. Několik půlkruhových řad klesalo k ústřednímu pódiu,

na kterém stál skromný pult a pět židlí. Poradní místnost byla o dost větší než ta na *Salamis*, kde se ke stolu nevešlo víc než deset lidí, ale na druhou stranu na nemocniční lodi jen doktorů musely být desítky.

„Poslední pozvaný, a samozřejmě uprostřed obsazené řady,“ povzdechl si vedle ní kapitán Okita. „Plánovací schopnosti našich hostitelů na mě zatím velký dojem neudělaly.“

Kallirisová jen pobaveně zavrtěla hlavou, počkala, až se Okita s nezbytnými omluvami začne protahovat kolem ostatních kapitánů, a pak se posadila na své místo, které bylo naštěstí druhé od kraje.

Většina sedadel označených vznášejícími se holografickými jmenovkami byla obsazená, desátníka na třídící palubě čekala nanejvýš jedna další cesta, než se dočká volna. Kallirisová v první řadě poznala několik kapitánů *Dragonů* – Tanukiho zákulisní informace byly jako obvykle spolehlivé, protože jich tam sedělo osm – a řada nad nimi byla vyhrazena pro třídu *Victory*, kde na Kallirisovou čekalo šest známých tváří. V dalších třech řadách neznala nikoho, podle jmen lodí na jmenovkách to museli být kapitáni *Liberatorů* a servisních lodí. Mnohem zajímavější však byla pětice v úplně poslední obsazené řadě. Kallirisová marně vzpomínala, kdy na poradě UTF viděla zástupce hned pěti různých národních flotil.

Věděla, že admirálita nebere Korzáry na lehkou váhu, ale osm, ne, devět *Dragonů*, vedle kapitána *Kirimu* se vznášela ještě jedna jmenovka, a stejný počet křížníků *Victory*? S takovou bojovou skupinou by se daly dobývat celé sektory.

Kallirisová naznačila zasalutování směrem k Sunně Einarsdóttirové, pod kterou sloužila na *Fafnirovi* – Einarsdóttirová tehdy byla zástupkyní kapitána a Kallirisová měla na povel mariňáky –,

když dorazila poslední várka kapitánů. Kallirisová se otočila k ženě, která se posadila vedle ní, a přátelský pozdrav jí málem zamrzl na rtech.

Meriem Attiehová velela nejnovější *Victory* UTSS *Thassos* a Kallirisová se s ní nikdy osobně nesešla, ale její předchozí loď... to bylo něco úplně jiného.

Její předchozí loď byla UTSS *Tiamat*.

Během bitvy mezi arabským *Dragonem* a *Salamis* Attiehová na palubě samozřejmě nebyla. Když nad *Tiamat* začali přebírat kontrolu Korzáři, kapitán al-Turabi své zástupkyni nařídil shromáždit všechny neovládnuté členy posádky a evakuovat se. *Tiamat* se v tu chvíli nacházela v mezihvězdném prostoru a Korzáři by vypuštěné záchranné moduly obvykle vyzvedli, aby po nich nezůstali svědci, ale než s tím mohli začít, přijali nouzové volání od korzářského plavidla *Mungo Park*, které se nedaleko střetlo se *Salamis*. Korzáři se proto spokojili s vypuštěním rušičky, aby si záchranné čluny nemohly přivolat pomoc, a skočili pryč. A protože *Tiamat* boj se *Salamis* prohrála, trosečníci v záchranných modulech strávili čtyři dny, než se jim podařilo zneškodnit rušičku, a nakonec je vyzvedlo plavidlo UTF.

Jak jen mluvit s někým, komu jste zničili loď, zvláště když jste obě hrály za stejný tým?

Tanuki měl pravdu, zasedací pořádek se organizátorům příliš nedařil.

„To je v pořádku, kapitáne Kallirisová,“ řekla Attiehová, jako by jí četla myšlenky, než se k ní otočila. „Jsem ráda, že jste *Tiamat* zničila.“

Překvapivé, ale mnohem lepší, než kdyby ji zahrnula výčitkami.

„Stejně mě trochu mrzí, že jsme ji nemohli zachránit. Další *Dragon* by se nám dnes hodil.“

„Taky by dnes mohla stát proti nám. Ne, kapitáne Kallirisová, je lepší, že byla *Tiamat* zneškodněna dřív, než mohla začít pro Korzáry unášet další lodě.“ Attiehoová se hořce pousmála. „Víte, že se kapitán al-Turabi pokusil spustit autodestrukci, když bylo jasné, že ji ztratíme? Vy jste jen se zpožděním splnila jeho poslední přání.“

Než mohla Kallirisová vymyslet vhodnou odpověď, za pódiem na dně amfiteátru se otevřely dveře a ona spolu s každým kapitánem v místnosti automaticky vyskočila ze sedadla a postavila se do pozoru, přesně jak se od vás očekává, když do místnosti vstoupí ne jeden, ale hned čtyři admirálové.

Velkoadmirál Farrugia, dlouholetý nejvyšší velitel UTF, přešel pohledem shromážděné kapitány. „Pohov,“ řekl a počkal, až se všichni posadí. „Dámy a pánové, vítám vás na UTSS *Margaret Utinsky*. Přestože nepochybuji, že většina z vás se již dovtípila, co se dnes bude dít, dovolte mi, abych vaše domněnky potvrdil. Tímto brífinkem oficiálně začíná operace Nassau, která jednou provždy vyřeší problémy s Korzáry.“